

Sygn. akt II CNP 54/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 marca 2015r.,

skargi J. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 25 czerwca 2014r., wydanego

w sprawie z powództwa L. C. I. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko J. S.

o roszczenia z umowy najmu,

1) odrzuca skargę

**2) oddala wniosek L. C. I. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w W. o zasądzenie zwrotu kosztów
postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

J. S. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z 25 czerwca 2014 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K. z 31 grudnia 2013 r. poprzez uwzględnienie powództwa L. C. I. sp. z o.o. z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 18.934,87 zł tytułem czynszu i opłat eksploatacyjnych z tytułu umowy najmu lokalu użytkowego i pomieszczeń magazynowych oraz oddalającą apelację powoda w pozostałym zakresie.

Skarżący podniósł, że wyrok jest niezgodny z art. 382, art. 235 § 1, art. 278 § 1, art. 210 § 1 i 2 i art. 328 § 2 k.p.c. oraz z art. 45 § 1 Konstytucji RP. Jako podstawę skargi wskazał naruszenie prawa procesowego, tj. art. art. 382, art. 235 § 1, art. 278 § 1, art. 210 § 1 i 2 i art. 328 § 2 k.p.c. polegające na dokonaniu ustaleń odmiennych jak Sąd pierwszej instancji bez przeprowadzenia w postępowaniu apelacyjnym uzupełniającego postępowania dowodowego. Skarżący nie wskazał wysokości doznanej szkody i stwierdził, że „uprawdopodobniając jej wyrządzenie zgłasza jako dowód ten wyrok”. W uzasadnieniu wskazał ponadto, że wyrok ten może stanowić podstawę egzekucji zasądzonej nim kwoty.

Sąd Najwyższy zważył:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym mającym, poprzez zakwestionowanie zgodności z prawem orzeczenia, przesądzić jedną z przesłanek deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Stanowi ona nadzwyczajny, sformalizowany środek procesowy, zatem przepisy ja regulujące powinny być wykładane ściśle (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2006 r., I CNP 14/06, nie publ., z dnia 28 marca 2007 r., II CNP 124/06, nie publ., z dnia 25 marca 2009 r., V CNP 93/08, nie publ., z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08, nie publ.). Zgodnie z ugruntowanym poglądem judykatury niezgodność musi mieć charakter kwalifikowany, a nadto oczywisty. Orzeczenie niezgodne z prawem to takie, które jest widocznie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego

zastosowania prawa o charakterze oczywistym i nie wymagającym głębszej analizy prawnej, uchybiającym ogólnie przyjętym standardom rozstrzygnięć, któremu towarzyszy rażąco błędna wykładnia lub niewłaściwe zastosowanie prawa (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174; z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35; z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17). Oznacza to, że podstawą uwzględnienia skargi nie może być każde uchybienie przepisom prawa, nawet jeżeli wystąpiło w toku postępowania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., II CNP 129/07, nie publ., z dnia 29 października 2008 r., IV CNP 45/08, nie publ.).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., do elementów konstrukcyjnych skargi należą: oznaczenie zaskarżonego orzeczenia, przytoczenie i uzasadnienie podstaw skargi, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie powstania szkody w wyniku wydania zaskarżonego orzeczenia oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w innym trybie nie było i nie jest możliwe.

Judykatura wskazuje, że wszystkie wymogi skargi wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. muszą być spełnione, aby pismo strony można było uznać za skargę (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., III CNP 78/07, nie publ.). Brak któregokolwiek z elementów konstrukcyjnych skargi jest brakiem istotnym, nie usuwalnym w postępowaniu naprawczym i powoduje jej odrzucenie *a limine* (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 26/05, nie publ.).

Przedstawiona skarga przedmiotowym wymogom nie odpowiada, a jej wady mają charakter nieusuwalny.

Po pierwsze niewystarczające w zakresie obowiązku wskazania w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wysokości szkody powstałej na skutek wydania takiego wyroku jest ograniczenie się do wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia w nagłówku pisma procesowego (por.

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2013 r., II CNP 38/13, nie publ.).

Po drugie skarżący nie wykazał przesłanki uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego powołanie się na wystąpienie szkody, bez wyraźnego i ścisłego określenia jej wysokości, przedstawienia przekonującej argumentacji prawnej, która mogłaby wskazywać, że została ona rzeczywiście wyrządzona, jak również bez powołania dowodów bądź środków uwiarygodniających twierdzenia strony w tym zakresie, samo w sobie nie jest wystarczające dla oceny zachowania obowiązku uprawdopodobnienia szkody (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2014 r., IV CNP 33/14; z dnia 9 grudnia 2013 r., II CNP 43/13; z dnia 31 października 2013 r., III CNP 28/13 – nie publ.). W szczególności nie może być uznane za wystarczające odwołanie do treści kwestionowanego wyroku poprzez wskazanie, że co do objętej nim kwoty może być prowadzona egzekucja. Zgodnie przyjęto bowiem, że wymóg z art. 424⁵ § 1 k.p.c. dotyczy szkody już poniesionej, a nie hipotetycznej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2008 r., I BP 52/07; z dnia 15 listopada 2011 r., IV CNP 60/11; z dnia 24 stycznia 2013 r., III CNP 32/12 – nie publ.). Skarżący nie wykazał, że uiścił już kwotę zasądzoną zaskarżonym wyrokiem, a zatem że w ogóle poniósł uszczerbek majątkowy. Późniejsze o ponad pół roku od wniesienia skargi przedstawienie dowodu, że postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte nie sanuje wady skargi ze skutkiem wstecznym.

Po trzecie nieprawidłowe, nie odpowiadające treści kwestionowanego orzeczenia, jest oznaczenie strony powodowej.

Z tych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, jako niespełniającą wymagań ustawowych (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania skargowego orzeczono w oparciu o zasadę słuszności, uwzględniając wynik postępowania i sytuację materialną pozwanego (art. 102 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.).

